

Ἦρτες τσαὶ ἦρταν οἱ χαρὲς τσ' ἦρταν τσ' οἱ ἐγ-γλεζ-
ζέδες,
μῆλομ μου ζαριφλήδικο μὲ τσὶ χρουσοὺς κοζ-ζέδες!
(ζαριφλήδικο = χαριτωμένο, κοζ-ζέδες = κοντσές = μπου-
μπούκι) Κάσ.

Ἀσπρου μ' τριανταφυλλάζ' μὶ τοὺν ἄσπρου σ' τοὺν
κουντζέ,
πᾶρι μὶ 'ς τ'ν ἀγκαλιά σ', γιὰ νὰ κάνουμε γλιντζέ
Ὀλυμπ. || Γνωμ.

Ἡ κάρτσα εἶναι ἐγλεντζές, ἡ ρόκκα εἶναι σεργιάνι
καὶ ἡ καημένη κρεββατή εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(κρεββατή = ἀργαλειό· ἡ ὑφαντική εἶναι πολὺ ἐπίπονος
ἐργασία) Σμύρν. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

Τὸ χωράφι 'ναι ἄμε κ' ἔλα, τὸ σκαπέτι 'ναι γλετζές,
τὸ παδέρημο τ' ἀδράχτι οὐλο πρίκες καὶ χολές
(πρίκες = πίκρες· ἡ κλωστική ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον) Σέλιν.
Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. γ λ ε ν τ ζ ῖ ό,
γ λ έ ν τ η μ α, γ λ έ ν τ ι, γ λ ε ν τ ο κ ό π η μ α, γ λ ε ν
τ ο κ ό π ι, ξ ε φ ά ν τ ω μ α, ξ ε φ ά ν τ ω σ η. 3) Τόπος
διασκεδάσεως Αἴγιν. Παζ.: Ἄσμ.

Μπουγιούκντερε καὶ Θαραπιτά, Τατάβλα καὶ Νιοχώρι,
αὐτὰ τὰ τέσσερα χωριά εἶν' ὁ γλεντζές τσῆ Πόλης
Παζ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλεντζές Ἀθῆν. Πειρ.
Γλετζές Ἀθῆν., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλετζές Πάρ.
καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τοῦ Γλετζέ Πελοπν. (Μεσσην.)

γλεντζιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλιτζιάρα Ἡπ. (Ἰωάνν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ν τ ζ έ έ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι ά ρ η ς.

Γ λ ε ν τ ζ έ έ 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Χαί Καραβιριά γλιτζιάρα, | πῶμινις χουρὶς πιτάρα
(Καραβιριά = Καρχαμπεριά, ἡ περιοχὴ τῶν Κουρέντων καὶ
Γραμμενοχωρίων).

γλεντζιό τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ν τ ζ έ έ.

Διασκεδάσις. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ έ έ 2.

γλέντημα τό, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Γορτυν. Κυ-
νour. Μεσσην. Τριφυλ. Χώρ. κ.ά.) γλέδημα Αἴγιν. γλέντ'μα
Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Κρυόβρ. Μαυρέλ. Νερόμυλ. Φωτειν.
κ.ά.) Μακεδ. (Ἐπταχώρ. Καρπερ. Κατάκαλ. Καταφύγ.
Κοζ. Ρητίν. Ρυάκ. Σαμαρ. κ.ά.) γλιέντ'μα Θεσσ. (Συκαμν.)
γλέντισμα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δάρα Ἀρκαδ. Δίβρ. Κάμπος
Λακων.) Ἡπ. (Θεσπρωτ. Κεστρίν.) γλέδισμα Ἀντίπαζ.
Ἴος Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύθν. Μέγαρ. Παζ. Πελοπν.
(Καρδαμ.) γλέντ'σμα Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Ἐπταχώρ.
Ζουπάν. Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Φθιώτ.
Φωκ. κ.ά.) Ἡπ. (Κούρεντ.) γλέδ'σμα Ἀλόνν. Μακεδ.
(Βόιον κ.ά.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὠ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ν τ ῖ ζ ὠ.

Γ λ ε ν τ ζ ῖ ό, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Τὸ κέντημα 'ναι γλέντημα κ' ἡ ρόκκα 'ναι σιργιάνι
καὶ ὁ βουλιαγμένος ἀργαλειὸς σκλαβιά τῶν κορι-
τσιῶνε

(ἀπὸ τὰς γυναικείας ἐργασίας ἡ ποικιλικὴ καὶ ἡ κλωστικὴ
εἶναι παιγνίδια παραβαλλόμενα πρὸς τὴν λίαν ἐπίπονον
ὑφαντικὴν) Πελοπν. (Γορτυν.)

Τὸ κέντημα εἶναι γλέντισμα κ' ἡ ρόκκα εἶναι
σιργιάνι
καὶ ὁ μπουρισμένος ἀργαλειὸς εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἡ ρόκκα εἶναι γλέδ'σμα, τοῦ πλέξ'μον σιργιάν',
τοῦ κατακαυμένου τ' ἀργαλειό εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Σκόπ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ.
πολλαχ. || Ἄσμ.

Ποὺ 'χάσαν τοὺν πιδοῦλ' τ'ς δὲν ξέρ'ν τί νὰ κάμ'ν,
ποὺ τό 'χαν ἓνα γλέντ'σμα καὶ μιὰ ψ'λὴ καμάρα
Μακεδ. (Ἐπταχώρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ έ έ 2.

γλεντής ό, Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὠ.

Γ λ ε ν τ ζ έ έ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.: Ἄσμ.

Κωσταντῆ γλεντῆ, γλεντῆ, | βάρ' τὰ τούμπανα καλὰ,
νὰ χουρέψ'ν τὰ πιδιά | μὶ τὰ κόλλ'να βρακιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεντῆς Ἀθῆν. Πελοπν.
(Γαργαλ.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλέντης Σῶρ.

γλεντησιὰ ἡ, ἐνιαχ. γλεδησιὰ Σπέτσ. γλενδησιὰ Λέρ.

Ἐκ τοῦ ὁρ. τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὠ.

Ἡ διὰ πολλῶν ἀλιευτικῶν πλοίων ἀλιεῖα ἐνθ' ἄν.

γλέντι τό, κοιν. γλέδι Ἀντίπαζ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ.
(Ἄγιος Γεώργ. Χαν. κ.ά.) Παζ. Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ.
κ.ά.) γλέντ' βόρ. ἰδιώμ. γλέδ' Θράκ. (Κομοι.) Κυδων. Σάμ.
γλιέδ' Ἡπ. (Ραδοβούζ.) Θεσσ. (Ἀμπελ. Ἀγία Παρασχ.
Σταυρ.) γλέντιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γλέντιν Κύπρ. γλέντι Ἀμοργ.
Κάρπ. Κάσ. Μεγίστ. Σύμ. ἐγλέδι Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)
ἐγλέντ' Στερελλ. (Μαλεσ.) ἰγλέντ' Μακεδ. (Γαλατ.) γλένδι
Κρήτ. (Ἀρχάν.) γλέδι Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλέγκι
Τσακων. (Μέλαν.) Πληθ., γλένγια Κῶς (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὠ.

1) Διασκεδάσις, εὐωχία κοιν. καὶ Τσακων.: Γυρίζουν ἀπὸ
τρελλὸ γλέντι καὶ δὲ βλέπουν τὴ μύτη τους ἀπὸ τὸ μεθύσι.
Χτὲς εἶχανε τρικούβεργο γλέντι κοιν. Θυμᾶμαι ποὺ 'χε
στρωθῆ τὸ γλέδι 'ς τὴ βλατσούλα (= μικρὴ πλατεῖα) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) Ἐφαγε οὐλο του τὸ βιός 'ς τὰ γλέντια Πε-
λοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ὁ νοῦς τσῆ πετᾶ καὶ ὅλο λούσα καὶ
γλέδια θέλει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ παδρεμένος δὲ βλέπει ν'
ἀξανοίη γλέδια αὐτόθ. Ἐσφώνησε δὲ λοιπὸς ὁ γαβρὸς μὶ
τὸ βιθιρό του νὰ γενοῦνε μαζί καὶ τὰ δυὸ γλέδια Κρήτ.
Θ'μῶμι, βρὲ πιδιά, παλιὰ τί γλέδια καὶ τί κακὸ γέν'δανι
Σάμ. Ὁπ' ν' ἀκούσ' γλέντ', μπρουνστ'νὸς εἶναι Εὐβ. (Ἀγία
Ἄνν.) Κάναμαν ἱπρονχτὲς ἓνα καλὸ γλέντ' Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μιτὰ τὰ στέφανα 'ς τοῦ γαβροῦ τοῦ σπὶτ' γίγνιτι μὴ γάλον
γλιέδ' Θεσσ. (Ἀμπελ.) Μᾶς ἀρέσ'ν τὰ ἰγλέντια Μακεδ.
(Γαλατ.) Πέρουσι ἡμ-μεστον οὐλ-λο γλένγια Κῶς (Καρδάμ.)
Ἐμποίκαμε ἓνα γλέγκι ἐπῆρι (ἐκάναμε ἓνα γλέντι χθές) Τσα-
κων. (Μέλαν.) Ἦρθαν τοῦ βράδ' οἱ ἄλλ' δρακόντ', χαρὲς,
γλέντια μέσα, ἀπ' 'ν χαρά τ'ς (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Ἀ-
χυρ.) Βγαίνει ὄξω καὶ γροικᾷ τὰ γλένδια καὶ τσὶ χοροὺς (ἐκ
παραμυθ.) Κρήτ. (Ἀρχάν.) || Φρ. Τὸ ρίχνω 'ς τὸ γλέντι κοιν.
Τὸ 'χω γλέντια καὶ χαρὲς (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πε-
λοπν. (Κόρινθ.) || Ἄσμ.

Μοῦ πόνεσε γιὰ συνδροφιά, μοῦ πόνεσε γιὰ γλέντι
Ἡπ. (Μαργαρ.)

Δίχως ἀλάτσι τὸ φαὶ ἄσκημο καὶ ἄροστό 'ναι
καὶ δίχως γλέδι ἡ ζωὴ σωστό μηδενικό 'ναι
Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)

Τοῦτα τὰ ροῦχα θέλοντε τραγοῦδια νὰ 'πωθοῦνε,
χαρὲς καὶ γλέδια καὶ βιολιὰ καὶ σπίνθια ν' ἀπλω-
θοῦνε

Α. Κρήτ.

Ἦφυνεν ἡ Ἀποκριὰ μὲ γλέδια, μὲ παιγνίδια
κ' ἤθηκεν ἡ Σαρακοστή μ' ἐλιές καὶ μὲ κρομμύδια
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ ές 2.
2) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἐκ τῶν παικτῶν στέκεται
ὁρθὸς κρατῶν μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ πῖλον. Οἱ λοιποὶ
παίχται — τέσσαρες ἢ περισσότεροι — κρατοῦν ράβδους
κεκαμμένας κατὰ τὸ ἄκρον καὶ προσπαθοῦν διὰ τούτων νὰ
ἀποσπάσουν τὸν πῖλον χωρὶς ὁ κάτοχός του νὰ δυνηθῇ νὰ
κτυπήσῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ράβδον τινὸς τῶν συμπαικτῶν
του. Χάνει ὁ παίκτης τοῦ ὁποίου θὰ κτυπηθῇ ἡ ράβδος
Κεφαλλ.

γλεντιρίζω ἐνιχ. ἐγλεντιρίζω Λεξ. Μπρ.γκ. ἐγλεντι-
ριζῶ Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἐγλεδιριζῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n d i r m e k*.

Τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι, διασκεδάζω ἐνθ' ἄν. Συνών.
γ λ ε ν τ ο β ο λ ῶ, γ λ ε ν τ ο κ ο π ῶ, γ λ ε ν τ ῶ, ξ ε -
σ κ á ζ ω, ξ ε φ α ν τ ῶ ν ω, χ α ρ ο κ ο π ῶ.

γλεντιστής ὁ, Εὐβ. (Βρύσ.) Ἴων. (Ἐφεσ.) γλεδιστής
Ἀντίπαξ. Ἀντίπαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ. Ρέθυμν.
κ.ά.) Μῆλ. Παξ. Πάρ. (Νάουσ. κ.ά.) γλεντ'ιστής Στερελλ.
(Παρνασσ.) γλενδιστής Κάρπ. (Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ. Λέρ.
Σύμ. ἐγλεδιστής Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ. κ.ά.) Θηλ. γλεντ'-
στοῦ Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ τύπ. γ λ ε ν τ ῖ ζ ω τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ.

1) Ὁ γ λ ε ν τ ζ ές, ὁ φίλος τῶν διασκεδάσεων ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι πρῶτος γλεντιστής Εὐβ. (Βρύσ.) Τοὺς γλενδιστάς
ἔχομε ὅλους 'ς τὸ χωριό μας Κάρπ. (Μεσοχώρ.) Ἔτσα ἐγλε-
διστὴ 'ς τὰ νεῖατα δὸν δὲ δὸν εἶχεν ἡ Πέρα Ρίζα (χωρὶς
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου) Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ.)
Ἦτανε ἄθροπος γλεδιστής Ἀντίπαρ. || Ἄσμ.

Ὅποιος 'ἐν εἶναι γλενδιστής, πρέπει τον νὰ 'ποθάνῃ,
γιατὶ 'ς τὸν κόσμον ὅπου ζῇ μόνο τὸ νόδοσι πιάνει
Κάσ.

Ὅδο σ' ἐγέννα ἡ μάννα σου, ἐκκούθησε 'ς τὴ βρούση
κ' ἤκαμε γιόν ἐγλεδιστὴ κι ὁμορφο κνταρίτσι
Κρήτ.

Ἦ τσ' εἶκοσί 'ναι γλεδιστής | καὶ καλὸς ξεφαντωτής
αὐτόθ.

Ἦ τις τριάντα γλενδιστής | καὶ καλὸς τραουδιστής
Κάρπ. Συνών. γ λ ε ν τ ζ ές, χ α ρ ο κ ὀ π ο ς. β) Ὁ διαχυ-
τικός, εὐθυμος Σύμ. 2) Ἀλιεύς ὁ ὁποῖος μετέχει εἰς τὴν
διὰ πολλῶν πλοιαρίων ἀλιείαν Λέρ.: Τὸ ψάρεμα τῶν γλεν-
διστᾶδων. 3) Τὸ πέος Κεφαλλ.

γλεντιστὸς ἐπίθ. Ἦπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῖ ζ ω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ε ν τ ῶ.
Ὁ εὐθυμος, ὁ χαρούμενος.

γλεντίτσος ὁ, Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος βαθυρρίζου πόας μὲ φύλλα βαθυπράσινα κατα-
νεύοντα.

γλεντοκόπημα τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ.
Παιδεμέν. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Γραμμ. 1, 120 L. Roussel,
Grammaire, 308. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλιντουκόπ'μα
Θεσσ. (Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ο κ ο π ῶ.

Διασκεδάσεις, εὐωχία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τὰ πολλὰ γλεντοκο-
πήματα ἔχασε τὴν ἐγεία του Λεξ. Δημητρ. Κάναμι 'να τρι-
κούβιρτον γλιντουκόπ'μα Σκήτ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν -
τ ζ ές 2.

γλεντοκόπι τό, πολλαχ. γλεδοκόπι Μῆλ. κ.ά. γλεντο-
κόπ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) γλιντουκόπ' Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ε ν τ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κ ὀ π ι,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 246.

Διασκεδάσεις, εὐωχία ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιρ' ἔνα συνκῶτι κ'
ἔκαν' ἔνα γλεντοκόπι! Πελοπν. (Σιδηρόκ.) Ἀφ' 'τον αὐτόν,
δὲν κάθ' γιὰ τὴν παρέα μας κι γιὰ τὰ γλιντουκόπια μας Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Ἦ τὸν ἀδέγαμο τσῆ θυγατέρας μου, π' ἐκά-
μαμε βάλο μὲ βγιολιτζήδες, τὸ γλεδοκόπι ἐβάσταξ' ὥς τσ'
αὐγὲς Μῆλ. || Ἄσμ.

Κι ἄκ'σα κατ' ἀλαλαγμοὺς ποὺ φτάναν 'ς τὰ οὐράνια
κ' εἶπα μὴν εἶν' τάχα χαρὲς, μὴν εἶνι γλιντουκόπια
Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ποιήμ.

Τοῦ Χριστοῦ, τ' αἰ-Βασίλη, τῶν Φώτων
τοῦ νοικοκύρη γιοιάσιμο, γλεντοκόπι τοῦ ἐργάτη
Κ. Παλαμ., Δειλοὶ καὶ σκληρ. στίχ.², 301.

Κι ἀπὸ τὸ συχνὸ τὸ γλεντοκόπι
μεῖναν ἀπείραχτοι ἀπὸ θάνατο
'ς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω οἱ ἀνθρώποι
Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 100. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ ές 2.

γλεντοκόπος ὁ, Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 113 L.
Roussel, Grammaire, 333 γλεδοκόπος Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)
Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ε ν τ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-κ ὀ π ο ς, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910),
246.

Γ λ ε ν τ ζ ές 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶναι φαγᾶς καὶ
γλεδοκόπος Μαχαιρᾶδ. || Ποιήμ.

Μεθύσι ἀντάξιο σέρνει τα ὅλα
'ς τὰ θέατρα καὶ 'ς τὰ καπηλεῖα
τὴν παλλακίδα πολιτεία,
τὸ γλεντοκόπο βασιλεῖα

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

γλεντοκοπῶ σύνθηθ. γλεντοκοπάω σύνθηθ. γλεντοκοπάου
Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδε-
μέν. κ.ά.) γλεδοκοπῶ Μῆλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) γλεδοκο-
πάω Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) γλενδοκοπῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)
Κάσ. γλιντουκοπῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γλιντουκοπᾶου
Ἦπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) γλιδουκοπᾶου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ε ν τ ο κ ὀ π ο ς. Πβ. Γ. Χατζιδ., Ἀ-
θηνᾶ 22 (1910), 246.

Α) Ἀμτβ., διασκεδάζω, εὐωχοῦμαι, τέρπομαι διὰ συνε-
χῶν διασκεδάσεων σύνθηθ.: Γλεντοκοπάνε νύχτα-μέρα σύνθηθ.
Χαροκόπος εἶν' ἕνας ποὺ γλεντοκοπάει Πελοπν. (Κυνουρ.)
Ὁ Νικολῆς εἶναι παρηνσταγμένος, γιὰτ' οὐλὴ τὴν ψεσινὴ
νύχτα ἐγλεδοκόπα Μῆλ. Ἔγινε 'ς τὴ γιορτὴ δὸν μινὰ ξεφά-
δωση π' οὐλοὶ ἐγλεδοκοπήσαν ὥς τ'ς αὐγὲς αὐτόθ. Τί
ἀνάγκ' ἔχ'; Κάθιτι κι γλιντουκοπάει Ἦπ. (Κουκούλ.)
Γλεντοκοπάανε οὐλὴ τὴν ἡμέρα Πελοπν. (Βερεστ.) Ἀ δὲ
στελειώση χορὸ καὶ δὲ γλεδοκοπήση, εἶδα διάλογο χαρὲς
λέει πῶς τσί κάνει; Δ. Κρήτ. Κάθε αἰ-Λιὰ μέρα, ποὺ οἱ

